

EL MOSTRE CADÀVER EXAMINISIT

ALUMNAT DE GES/ESO

AGRAÏMENTS

Volem expressar el nostre més sincer agraïment als alumnes de Periodisme de l'Institut L'agulla del Catllar i als estudiants de GES del CFA Pau Casals. Gràcies a la vostra dedicació, esforç i col·laboració conjunta, aquest projecte ha pogut fer-se realitat. La vostra passió i compromís han estat el motor que ha impulsat cada pas, demostrant que treballar junts és la clau per assolir grans fites.

Gràcies per compartir aquesta experiència i per construir, entre tots, un projecte del qual podem estar molt orgullosos.

PRÒLEG

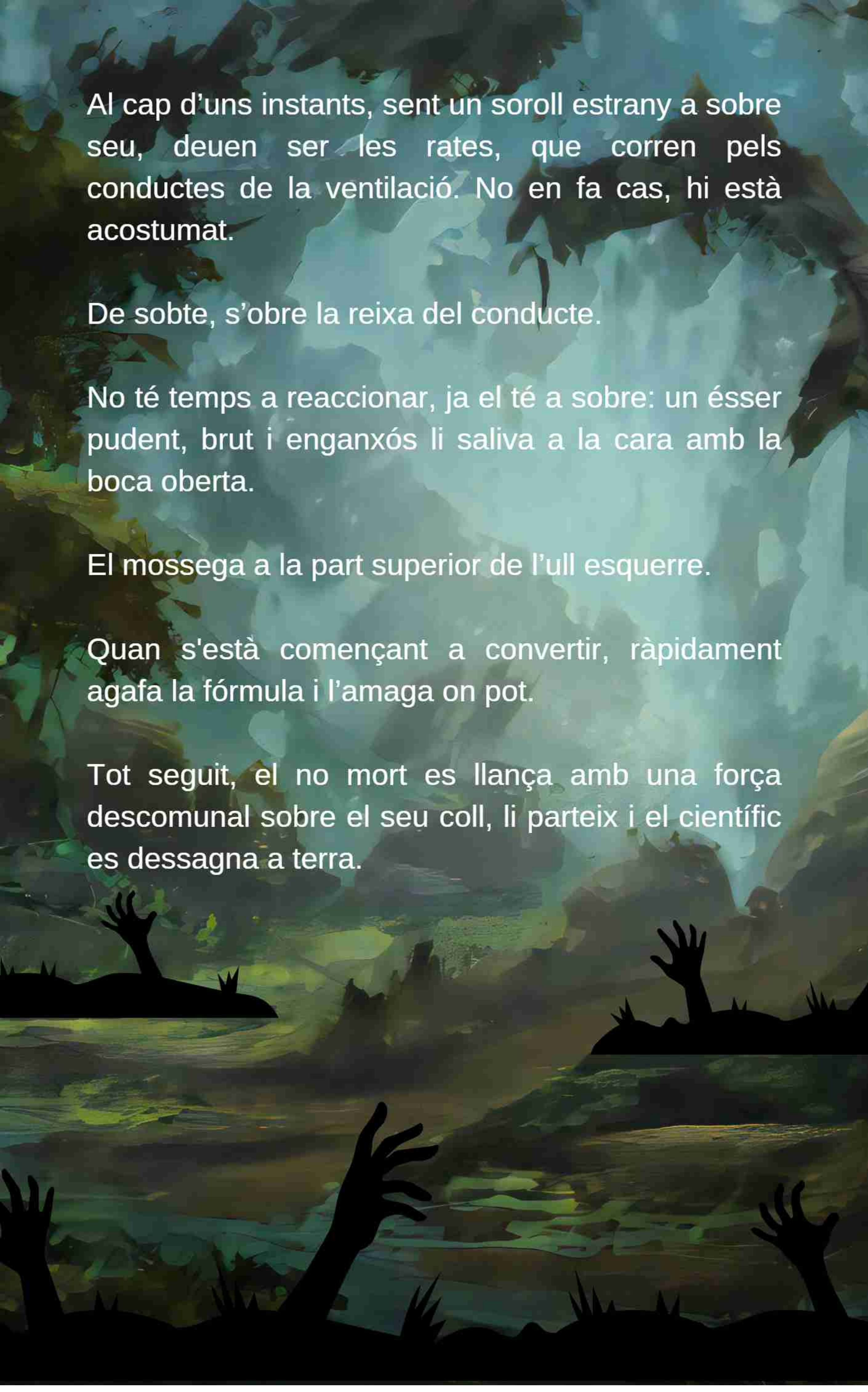
El cadàver exquisit és un joc creatiu que va néixer entre artistes i escriptors surrealistes a principis del segle XX. Consisteix a construir una obra col·laborativa, ja sigui un text, un dibuix o una combinació de tots dos, on cada participant afegeix una part sense conèixer completament el que han fet els altres.

Així, es crea una peça única i inesperada, plena de sorpreses i connexions insospitades. Aquest mètode no només fomenta la imaginació i la improvisació, sinó que també simbolitza la força del treball en equip i la màgia que es genera quan múltiples veus es troben i es fusionen.

CAPÍTOL 1 – L'INICI DEL CAOS

Fa un any de l'apocalipsi zombi, que encara continua, i els humans s'han agrupat en colònies per cooperar i sobreviure a Los Angeles. Als carrers només s'hi veuen les runes dels gratacels caiguts, cotxes abandonats i amuntegats que barren el pas de les carreteres. Després d'un incendi provocat pel caos, la vegetació ha desaparegut i els animals salvatges s'acosten a la ciutat desolada. Amb el temps, les males herbes s'han apoderat de l'asfalt i els edificis. La brossa s'ha escampat per tot arreu i les rates es multipliquen al seu voltant, provocant una imatge terrorífica de la ciutat.

En un lloc remot de Los Angeles s'hi troba James Hunter. És un senyor d'estatura alta, cabells canosos, barba llarga i ulleres de color negre. Avui s'ha posat la bata blanca que sempre porta quan treballa al laboratori. Angoixat, es col·loca al davant de la càmera per explicar el seu descobriment. Amb un somriure a la cara i els ulls plens d'il·lusió, parla sobre la fórmula per eliminar els zombis.

Al cap d'uns instants, sent un soroll estrany a sobre seu, deuen ser les rates, que corren pels conductes de la ventilació. No en fa cas, hi està acostumat.

De sobte, s'obre la reixa del conducte.

No té temps a reaccionar, ja el té a sobre: un ésser pudent, brut i enganxós li saliva a la cara amb la boca oberta.

El mossega a la part superior de l'ull esquerre.

Quan s'està començant a convertir, ràpidament agafa la fórmula i l'amaga on pot.

Tot seguit, el no mort es llança amb una força descomunal sobre el seu coll, li parteix i el científic es dessagna a terra.

CAPÍTOL 2 – EL VERÍ DEL COTROL

Mentrestant, en un soterrani als afores de la ciutat es troba el seu company, en Manu.

Anys enrere, quan treballaven plegats, el James va trobar una fórmula que, al principi, servia per extingir plagues d'animals. Al cap d'uns mesos, però, ell va voler provar-ho amb les persones. En tastar el verí, els voluntaris mutaven fins a convertir-se en no morts.

Ell, que havia estat molt llest, cada dia s'injectava una petita dosi de verí per a tornar-se immune. Des de llavors els monstruosos éssers l'obeïen.

CAPÍTOL 3 – RECORDS ENTRE RUNES

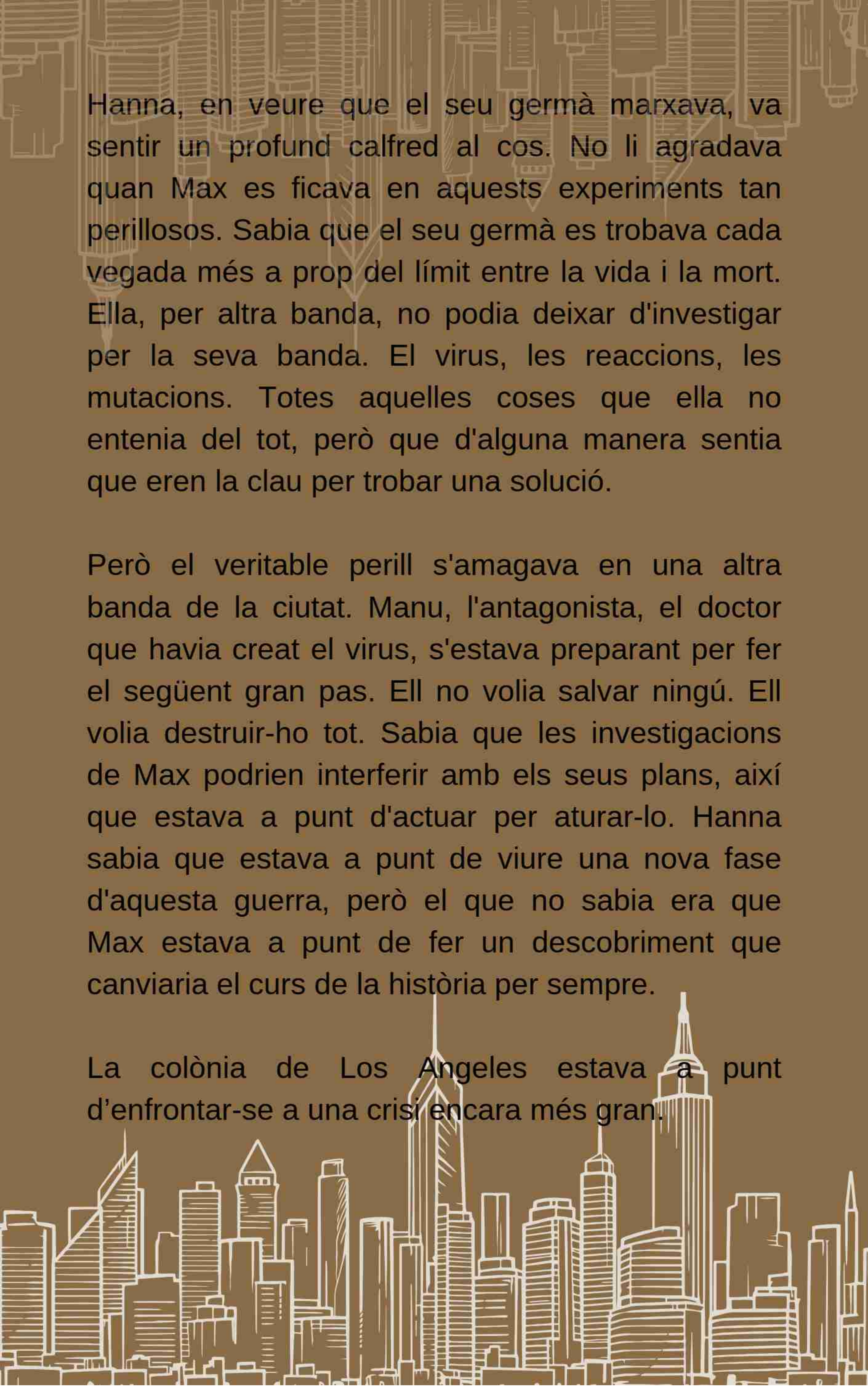
Hanna es trobava en el seu refugi, una casa de fusta amb un jardí abandonat als afores de Los Angeles. Cada dia, mentre els zombis ocupaven els carrers de la ciutat, ella i el seu germà Max intentaven buscar la fórmula que els ajudés a sobreviure. Però els records del passat eren pesats, i el seu cor es feia petit cada cop que es despertava sola. Feia un any que els pares havien desaparegut, i des d'aleshores, tot havia canviat. Max, el seu germà gran, estava dedicat a les investigacions, mentre ella, atrapada entre la desesperança i el desig de trobar alguna cosa que la mantingués viva, passava els dies amb petits experiments que no semblaven portar a res.

La notícia de la mort de James Hunter encara ressonava a la seva ment. La cinta, la qual contenia la fórmula per erradicar els zombis, s'havia perdut quan el doctor va ser atacat. Aquella mort va ser un cop dur per a tots, però, per a Max, era més que una tragèdia. El seu coratge es veia empenyi't per la necessitat de trobar una solució i salvar el món del caos que els envoltava. Però tot el que trobaven eren més errors i, a poc a poc, el temps anava esgotant-se.

Max, des del seu laboratori improvisat, havia començat a notar alguna cosa estranya en les reaccions dels seus últims experiments. Com si la química que utilitzaven fos massa potent i no sols afectés els zombis, sinó que també influís en els humans. La idea que la cura pogués ser tant un alliberament com una arma era un pensament que no l'abandonava. Però la seva obsessió per resoldre-ho el va portar a l'impensable.

Una tarda, mentre Max es trobava manipulant una nova mostra química en el seu laboratori, va rebre una trucada inquietant. La veu que sortia del comunicador era d'un dels científics més respectats de la colònia, però hi havia alguna cosa estranya en el seu to. "Max, necessito que vinguis immediatament. Hem descobert alguna cosa que et pot interessar", va dir la veu al telèfon. No estava segur, però alguna cosa dins seu li va dir que havia de seguir aquesta pista. Potser estava més a prop de la resposta del que pensava.

Hanna, en veure que el seu germà marxava, va sentir un profund calfred al cos. No li agradava quan Max es ficava en aquests experiments tan perillosos. Sabia que el seu germà es trobava cada vegada més a prop del límit entre la vida i la mort. Ella, per altra banda, no podia deixar d'investigar per la seva banda. El virus, les reaccions, les mutacions. Totes aquelles coses que ella no entenia del tot, però que d'alguna manera sentia que eren la clau per trobar una solució.

Però el veritable perill s'amagava en una altra banda de la ciutat. Manu, l'antagonista, el doctor que havia creat el virus, s'estava preparant per fer el següent gran pas. Ell no volia salvar ningú. Ell volia destruir-ho tot. Sabia que les investigacions de Max podrien interferir amb els seus plans, així que estava a punt d'actuar per aturar-lo. Hanna sabia que estava a punt de viure una nova fase d'aquesta guerra, però el que no sabia era que Max estava a punt de fer un descobriment que canviaria el curs de la història per sempre.

La colònia de Los Angeles estava a punt d'enfrontar-se a una crisi encara més gran.

CAPÍTOL 4 – L'ÚLTIM GEST DEL CIENTÍFIC

En el moment de l'atac el James no podia pensar amb claredat, l'adrenalina li accelerava les pulsacions i només podia pensar en una cosa: un lloc segur.

Amb la carn de la templa penjant-li de la cara, l'home va córrer desempallegant-se del monstre. Amb un ràpid moviment, va agafar la cinta i la va introduir per l'obertura d'un os de peluix.

Pànic. Ja tornava a tenir-lo a sobre. Unes mans ossudes li agafaven el cap mentre notava com el pes del monstre li pujava per l'esquena. Només va notar un dolor al coll i tot es va tornar negre.

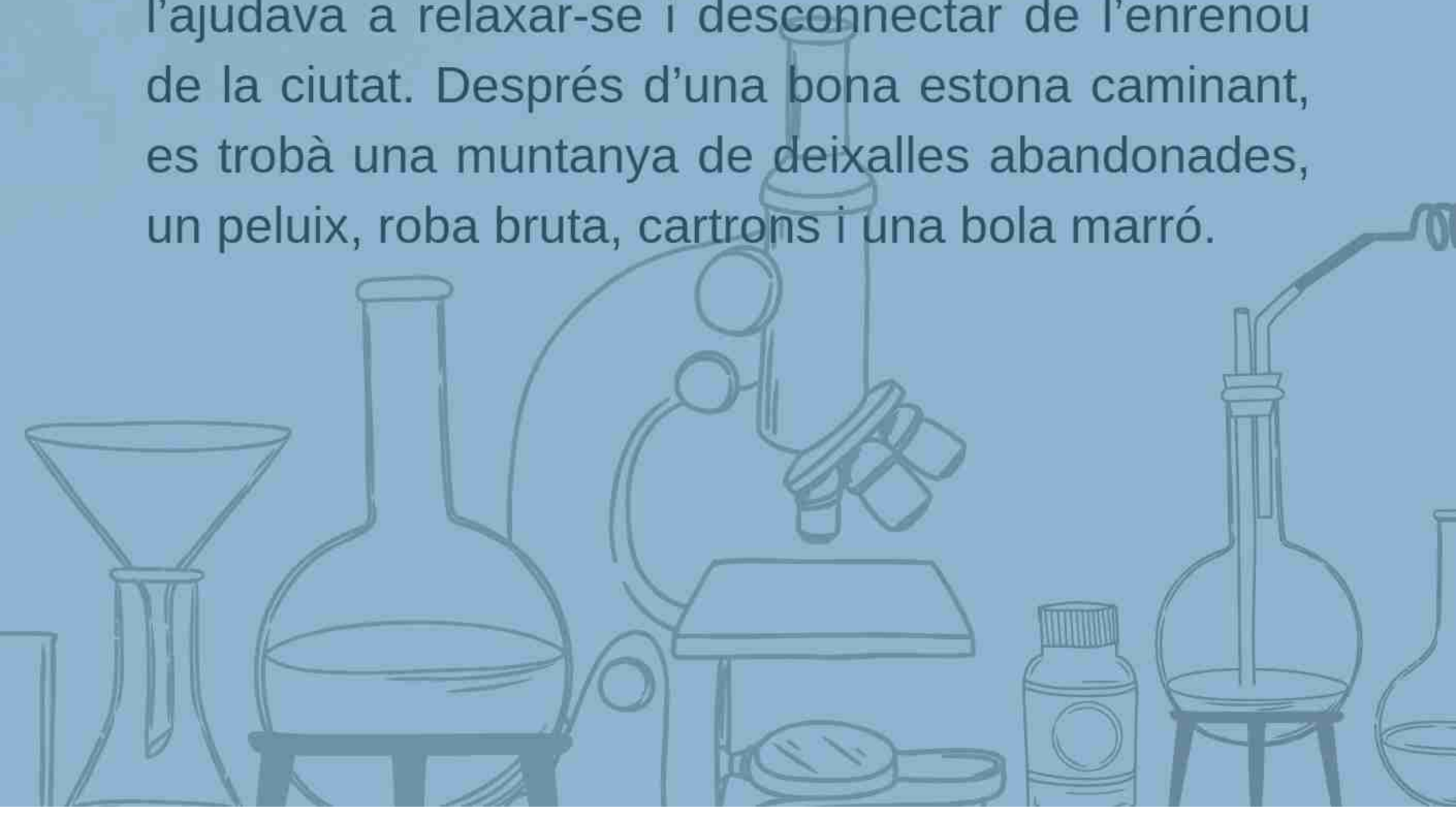
El laboratori va quedar abandonat, les rates i els animals salvatges, hi entraven per buscar menjar o per xafardejar, ja que la tranquil·litat del lloc, els convidava a quedar-se. Per atzar o per sort, un animaló va agafar l'os de peluix amb les dents i se'l va emportar al bosc com a instrument per farcir el seu cau.

CAPÍTOL 5 – EL GOS I EL PELVIX

Després d'un dia dur fent investigacions al laboratori, la Hannah va arribar a casa molt cansada. Abans d'obrir la porta, ja va sentir el soroll d'unes petjades familiars que la feien sentir a casa.

En obrir, un preciós dàlmata amb taques marrons l'esperava a l'entrada movent la cua sense parar. Ella, va acotxar-se per abraçar-lo. Després d'un dia tan llarg, estar amb el gos li calmava els pensaments. Se'n van anar cap al sofà i li va llançar la pilota. Se sentia feliç de veure'l jugar.

Fa tres anys aproximadament, abans de l'apocalipsi zombi, la Hannah se'n va anar a passejar pel bosc, tal com feia habitualment, això l'ajudava a relaxar-se i desconnectar de l'enrenou de la ciutat. Després d'una bona estona caminant, es trobà una muntanya de deixalles abandonades, un peluix, roba bruta, cartons i una bola marró.

En acostar-s'hi, va començar a sentir un soroll, uns gemecs suaus, quasi plors. La bola marró era un cadell que tenia gemegava, tenia una pota trencada.

De seguida, va agafar-lo per endur-se'l al veterinari, no podia deixar-lo allà abandonat, però també va agafar el peluix, ja que el gos no es volia separar d'ell.

Des de llavors, ja feia tres anys que vivien junts, s'havia convertit en el seu millor amic.

CAPÍTOL 6 – EL RASTRE PERDUT

Després de passar un temps jugant amb el seu gos, Hanna es va relaxar per un moment, però el record del que acabava de descobrir en el bosc la va perseguir. El peluix... aquell mateix peluix que havia trobat fa tres anys al costat del gos ferit, ara li semblava que tenia un significat més profund. Però, en aquell moment, va decidir que no podia continuar pensant-hi. Havia de concentrar-se en el que estava passant ara, en el que encara quedava per fer.

El soroll de les petjades va tornar a captar la seva atenció. Mirant el seu gos córrer d'un costat a l'altre, sentia com si aquell petit animal fos la seva única ànima viva en aquest món caòtic. Potser els altres científics, els que treballaven en recerca de la cura, estaven en camins equivocats. Potser tot el que necessitava era una perspectiva diferent.

Al mateix temps, Max, lluny de la seva germana, va arribar a la instal·lació secreta de la colònia. El laboratori, situat en un edifici ocult entre les restes d'una antiga zona industrial, estava ple de misteris. Quan va entrar, va ser rebut per un dels investigadors més importants de la colònia, un home seriós anomenat Clark.

"Max, estem al límit d'alguna cosa gran. Volem que vegis això", va dir Clark amb una expressió que mesclava intriga i preocupació.

Van caminar fins a una sala amb una gran pantalla d'ordinador, on Clark va començar a mostrar una sèrie de dades desordenades. Algunes d'elles mostren resultats d'alguns dels experiments recents de Max, però a mesura que anaven passant gràfics, alguna cosa començava a cridar l'atenció de Max. "Mira aquestes reaccions", va dir Clark, assenyalant un gràfic. "Els zombis estan resistint més a la fórmula, però... la nostra composició química sembla tenir efectes en els éssers humans també."

Max va inclinar-se cap a la pantalla, estudiant les línies de codi i les reaccions mostrades. "És possible que estigui afectant els nostres cervells? Això no pot ser només casualitat", va murmurar. Els experiments que estava duent a terme semblaven ser cada cop més arriscats, i la possibilitat d'obtenir la cura per salvar-los a tots es feia cada vegada més complexa.

Mentrestant, a casa, Hanna, amb el seu gos al costat, va continuar pensant en aquell peluix. Un pensament la turmentava: si Hunter havia amagat alguna cosa en aquell peluix, potser la clau per a la solució no era la cura química, sinó alguna cosa més personal. Un record. Així que va decidir sortir a investigar una mica més.

Va caminar pel jardí abandonat fins a arribar al bosc que es trobava darrere de casa seva, el mateix lloc on tres anys abans havia trobat el gos ferit. Els arbres, que en el passat havien estat frondosos i plens de vida, ara estaven coberts de molsa i ombres sinistres. Cada pas seu la feia sentir com si estigués més a prop d'un record que volia oblidar, però que també sabia que necessitava trobar per entendre tot el que estava passant.

De sobte, va notar alguna cosa inusual: les petjades d'un animal que conduïen cap a una petita tanca de fusta, parcialment caiguda. Va aixecar una mica les taules i, en el forat de la tanca, va trobar un objecte mig amagat sota un munt de fulles. Era un peluix, vell i brut, però amb una expressió que li resultava extremadament familiar. Amb el cor bategant, va agafar-lo i, quan el va tocar, una idea va aparèixer a la seva ment.

La cinta. James Hunter. La idea li va fer saltar el cor. Potser, en aquell moment, es va adonar de la connexió entre el peluix i la desaparició de la cinta. D'alguna manera, el doctor Hunter havia amagat més que només un record en aquell objecte. Potser la resposta estava en alguna cosa que no s'havia vist encara.

Hanna va tornar a casa amb el peluix entre les mans, decidida a desentranyar aquell misteri. Sabia que només així podria ajudar el seu germà, potser fins i tot salvar-los a tots de l'apocalipsi que els envoltava.

A l'altre costat de la ciutat, Manu, l'antagonista, observava amb una mirada freda des del seu amagatall. Ell també sabia que les coses estaven canviant. Les investigacions de Max i la recerca de Hanna estaven a punt de destapar el que ell temia més: la veritat. I la veritat, com ell bé sabia, podia ser més perillosa que qualsevol zombi.

Estaven tots a punt de descobrir que la guerra per la supervivència no es jugava només amb fórmules i reaccions químiques. La clau estava en la memòria, en els records perduts, i en una lluita interna que ningú podia escapar.

CAPÍTOL 7 – EL PLA DE TRAÏCIÓ

Clark, el cap dels científics de la colònia va sortir a descansar. Fumar era l'únic dels vicis que li quedaven. Les calades li calmaven les pulsacions i li feien volar la ment a una altra banda, lluny de l'apocalipsi.

De sobte, el telèfon va vibrar. En veure el nom de qui trucava es va exasperar. Sempre que li trucava, era per demanar-li alguna cosa i ell s'hi negava.

-I ara què vols, Manu?

-Necessito la teva ajuda, Clark. Oi que tu també vols que s'acabi tot això?

-Sorprèn-me.

-Desperta't ja. El problema de tot això és el Max. Ja fa temps que alenteix la investigació i tot això no avança. Hem d'agafar les regnes del cas.

-Què vols fer?

-Hem d'acabar amb ell.

El Clark es va quedar impactat. No s'esperava aquesta resposta, però, després de rumiar-s'ho uns segons, hi va accedir.

-Com ho vols fer?

-Només pots fer-ho tu, però jo t'ajudaré. Quedem aquesta nit. A les dotze. Fes venir el Max.

El Clark mira el rellotge. Està preparat perquè passi alguna cosa. Mentre fa temps, acompanya el Max al costat de la porta i li ensenya els gràfics. Ell els contempla detingudament.

És l'hora. Ja pot veure el reflex del Manu just a la porta del punt de trobada. La porta es va obrint silenciosament. Tots tres es miren i la tensió augmenta. Amb un parell de gambades, el Manu arriba a l'altura del Max i se li abraona. D'un salt, li puja a sobre tirant-lo a terra i, després d'uns instants de forcejar, el Manu està a punt d'aconseguir el seu objectiu: clavar-li l'agulla.

Amb expressió triomfant, s'aixeca lentament, observant-lo. Sembla que els ulls li hagin de sortir de les òrbites. La satisfacció de poder injectar al Max una dosi del verí no el deixa pensar amb claredat. Ben a prop, hi ha el Clark, que no s'ho pot creure, realment, és capaç de fer-ho!

Quan la seva ment torna a la realitat, reacciona de seguida: es llença a l'atac i li pren la xeringa al Manu. Des de darrere seu, l'agafa pel cap i li enfonsa l'instrument al coll. Amb un moviment ràpid de polze, va enfonsant el líquid a la pell del malvat científic.

L'adrenalina encara li manté nerviós i no pot sentir-se alleujat, a més, alguna cosa li fa pensar que això no s'ha acabat.

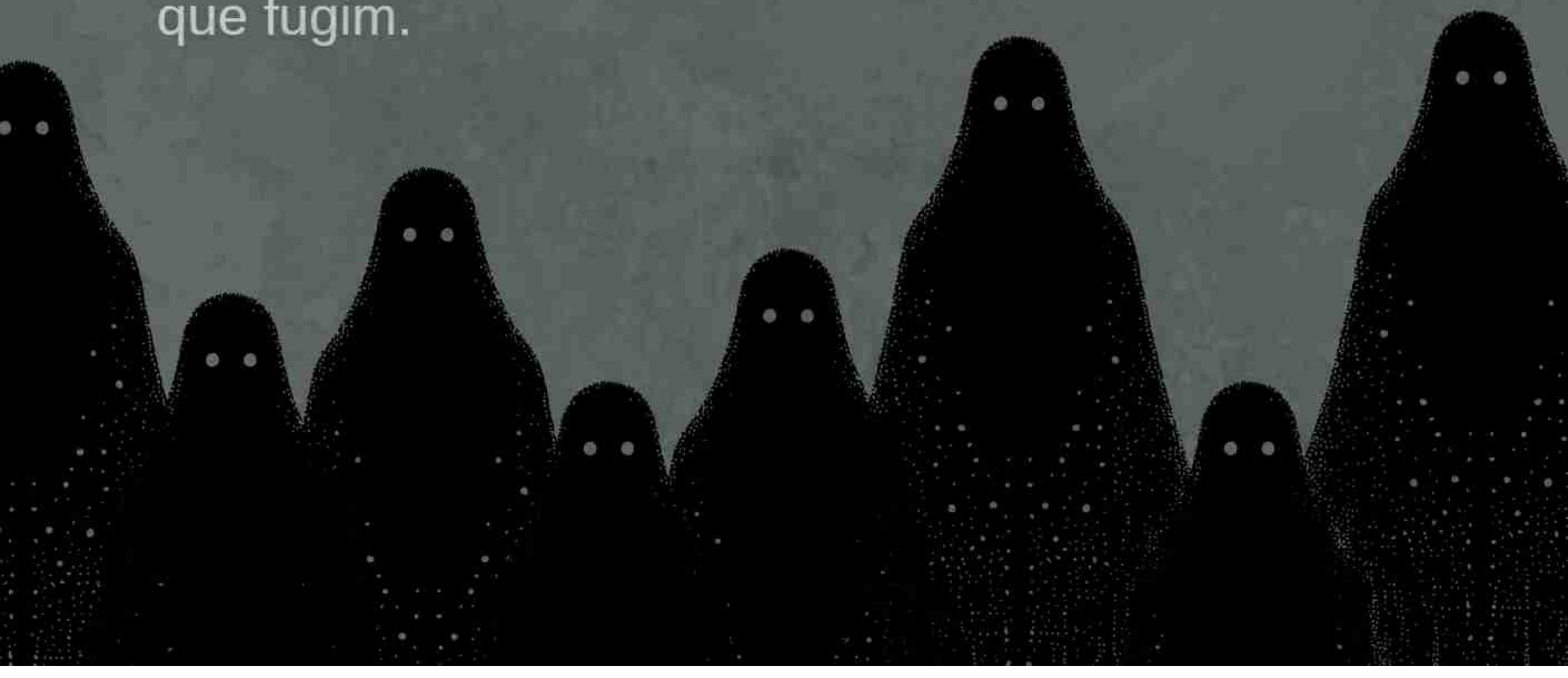
Deixa el cos del Manu a terra i torna se'n va cap al company, preocupat.

-Max, estàs bé?

Tots dos es van mirar espantats, un calfred els va recórrer el cos. No pot ser. Van mirar a terra, es van tornar a mirar.

-On és el Manu? Si era aquí! S'hauria d'haver convertit. Li he clavat la xeringa! -la desesperació no li permetia concentrar-se. El cap li anava a mil per hora.

-Marxem, Clark. No ens convé estar per aquí. Si el Manu s'ha convertit, vindrà a per nosaltres, més val que fugim.

CAPÍTOL 8 – L'ATAAC FALLIT

Hanna tremola lleugerament mentre obre el peluix amb unes tisores rovellades. El seu gos borda fluixet, com si pressentís que alguna cosa important està a punt de passar. Els dits li tremolen, però aconsegueix obrir la costura. A dins, embolicat amb un plàstic vell i ple de pols, hi troba una cinta de dades. És petita, lleugera, i porta escrit un codi a mà: Z-0RM4: esperança.

—No pot ser... —murmura.

Encén el portàtil, confiant que encara quedi prou bateria per llegir el contingut. La cinta conté dades encriptades, però entre línies reconeix una seqüència: una fórmula química inacabada, però amb notes del doctor Hunter. Afegeix comentaris sobre una proteïna que bloqueja la mutació del virus. Potser no era una cura definitiva... però sí una manera de guanyar temps.

Mentrestant, Max i Clark tornen a la colònia, exhausts. El laboratori d'urgència encara manté la llum tremolosa d'un generador gairebé apagat. Max respira profundament, no obstant això, no aconsegueix calmar-se.

—Clark, això no té sentit. Si en Manu no està mort, potser ha mutat... o ha aconseguit controlar els efectes del seu propi verí.

Clark el mira fixament.

—No ho entenc... jo li vaig injectar la dosi sencera. Silenci. Un crit llunyà els interromp.

Una alenada de vent fred entra per la finestra trencada. El gos de Hanna borda insistentment cap a la porta. Ella es gira de cop i veu, des de la finestra, una figura que s'acosta lentament entre les ombres. No és un zombi qualsevol. Camina dret, amb els ulls vermells i una expressió cruel clavada al rostre.

—És ell.

—Manu.

—Però alguna cosa ha canviat. No sembla humà... però tampoc zombi. El verí li ha fet alguna cosa diferent. Una nova forma. Una nova amenaça.

—Ja us vaig dir... que això no s'acabava aquí —diu amb una veu distorsionada.

Hanna agafa la cinta, se la guarda a la butxaca, i es prepara per córrer.

—La guerra no ha fet més que començar.

CAPÍTOL 9 – EL BÚNQUER DEL RECORD

El fred encara regnava a l'exterior quan Hanna, Max i Clark es van posar en marxa. El peluix, cosit de nou i amb la cinta magnètica ben amagada a dins, reposava dins la motxilla de Hanna com si fos un tresor antic. La seva esperança ara depenia d'un possible búnquer, un lloc que apareixia codificat en una etiqueta mig esquinçada que deia: "Sector R-9. Memòria Central."

—Què és exactament aquest lloc? —va murmurar Max, encara amb la veu una mica trencada. La suor li perlava el front, i les venes del seu coll semblaven més marcades que de costum.

—Un laboratori antic —va respondre Clark—. Si la meva memòria no m'enganya, allà guardaven còpies de seguretat de projectes confidencials. Potser hi ha alguna cosa sobre la fórmula o... sobre Manu.

Van caminar durant hores pel que abans havia estat una xarxa de túnels de manteniment. Tot era fosc, humit i feia olor de ferro rovellat i oblit. A mesura que s'acostaven, el senyal d'un dels dispositius de Clark va començar a parpellejar.

—Estem a prop —va dir—. Però compte. Si algú més ha trobat aquest lloc abans que nosaltres, podria no agradar-los tenir visites.

Un petit panell metàl·lic cobert de pols i teranyines es va revelar darrere d'un mur de runa. Clark hi va col·locar la mà i, sorprenentment, la porta es va obrir amb un xiulet suau i llarg. A dins, l'aire era més sec, gairebé estèril.

El búnquer era una xarxa de passadissos i sales amb pantalles fosques i prestatgeries plenes de documents. En una de les parets hi havia un lector de cintes magnètiques. Hanna, sense dir res, va treure la cinta del peluix i la va col·locar-hi amb cura.

Un soroll de càrrega, com el despertar d'un gegant adormit, va omplir la sala. La pantalla principal es va il·luminar amb el logotip d'una antiga corporació: NEUROGENX. Tot seguit, una veu enregistrada va començar a parlar:

“Projecte Phoenix. Fase 3. Assaigs humans. Objectiu: accelerar el desenvolupament cerebral a través d'una mutació controlada...”

Clark va empal·lidir. —Van provar d'accelerar la intel·ligència... manipulant el cervell. No només curar, sinó millorar. Transformar els humans en alguna cosa nova.

Max es va agafar el cap amb les mans. Un brunzit li creuava les temples, i les seves pupil·les semblaven dilatar-se d'una manera antinatural.

—No em trobo bé —va dir amb un fil de veu—. Em crema per dins...

Clark va córrer cap a ell, però Max ja tremolava violentament. El seu cos va caure a terra i, per un moment, tots van pensar que havia perdut el coneixement. Però de sobte, Max es va incorporar. I no era el mateix.

—No ho sé controlar... —va murmurar, i els ulls li brillaven d'un to metàl·lic—. Puc sentir-ho tot. Escoltar pensaments. Veure patrons. Però... alguna cosa no va bé.

—La fórmula... —va dir Clark, horroritzat—. No només estimula el cervell. El reescriu.

Hanna es va allunyar lentament. L'amic que coneixien ara lluitava contra alguna cosa dins seu.

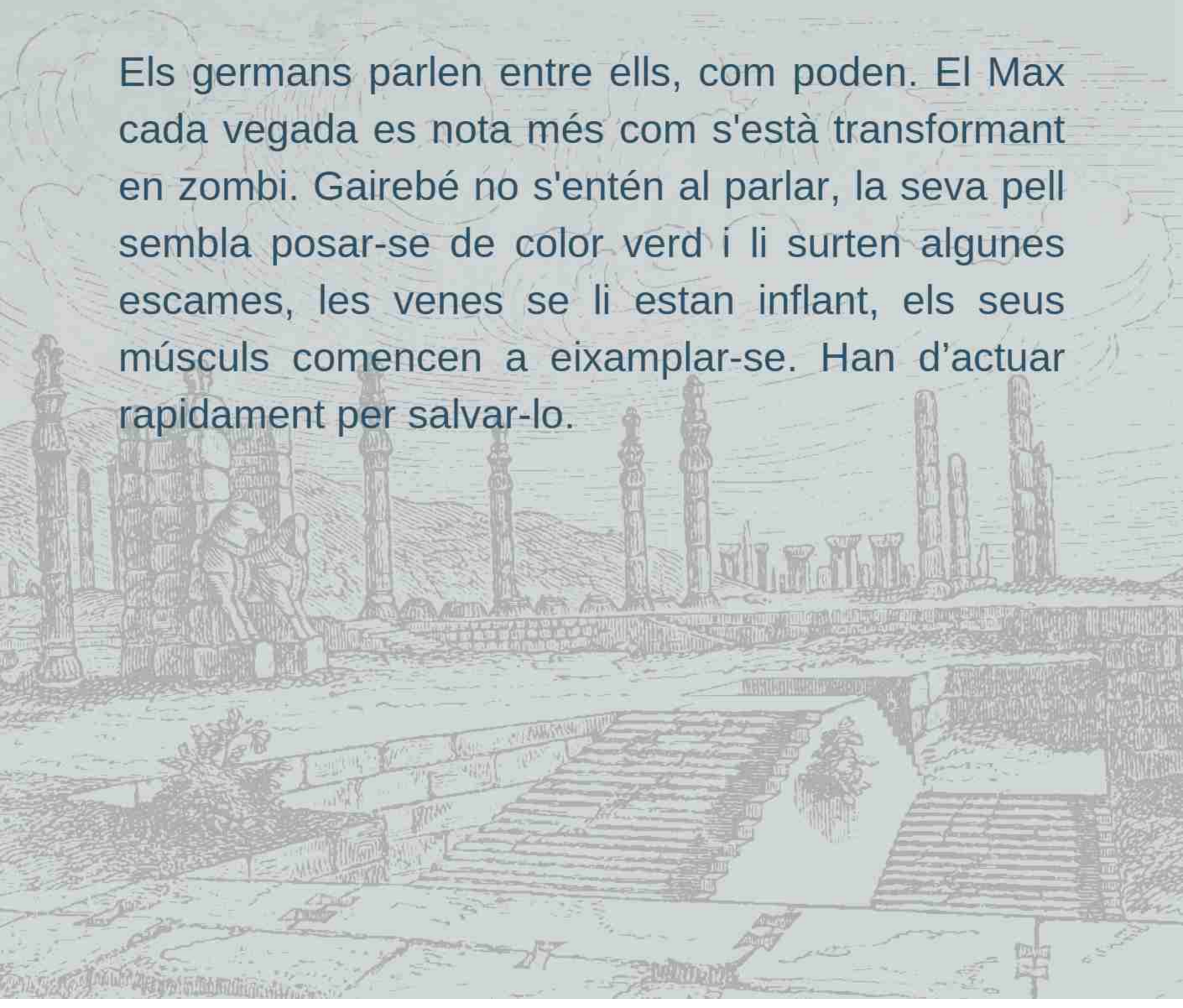
—Necessitem ajuda —va dir amb fermesa—. I necessitem trobar Manu abans que sigui massa tard. Ell podria ser l'únic que sap com revertir-ho. Clark va assentir. Però a dins seu, temia que ja fos massa tard. Que el que havien desfermat no es pogués tornar enrere.

CAPÍTOL 10 - A LES FOSQUES

S'està fent fosc a la ciutat de Los Angeles, la lluna il·lumina els edificis derruïts i la calma regna en la ciutat. A poc a poc, els fanals dels carrers comencen a apagar-se, i els últims cartells publicitaris van atenuant les llums de neó. Ja no s'hi veu res. La ciutat s'ha quedat a les fosques perquè el subministrament d'energia s'ha exhaurit.

L'ambient es torna més fred per la foscor de la ciutat.

Els germans parlen entre ells, com poden. El Max cada vegada es nota més com s'està transformant en zombi. Gairebé no s'entén al parlar, la seva pell sembla posar-se de color verd i li surten algunes escames, les venes se li estan inflant, els seus músculs comencen a eixamplar-se. Han d'actuar rapidament per salvar-lo.

Hi ha un silenci. La Hanna es precipita sobre seu i absorbeix el verí de la ferida que té en Max al coll. En Clark fa un crit que ressona per tot el fred, fosc, marró i vell búnquer, on algun dia s'havia intentat trobar la cura contra els zombis.

Al cap d'un minut llarguíssim en Max sembla reaccionar mentre la Hanna continua estesa a terra. El Clark s'acosta cap a en Max, esperant qualsevol resposta. Ell s'incorpora en un sospir ofegat, i s'espanta en veure la cara del seu company. Moltes vegades, encara veu la cara del Manu i un calfred li recorre l'esquena, però sap que l'enemic ja no hi és. Quan torna a la realitat, es pregunta què ha passat, què hi fa allà i per què Hanna no reacciona?

CAPÍTOL 11 – MÉS ENLLÀ DE LA MUTACIÓ

Max respira profundament, l'aire viciat del laboratori li recorda que cada segon pot ser l'últim. Clark l'ajuda a asseure's mentre mira de reüll el passadís, com si el nom de Manu pogués materialitzar-se en qualsevol moment. El record del cos estès a terra, evaporant-se com fum enmig de l'ombra, li ressona al cap amb una insistència angoixant.

—Això no té sentit, Clark. Si el verí el transforma, per què no s'ha convertit davant nostre? —diu Max, fregant-se la cara amb les mans—. Només hi ha una explicació: tenia una altra mutació. Alguna cosa que ni nosaltres vam preveure.

Clark no diu res. Mira el terra amb els ulls fixos, pensatiu. El seu silenci pesa.

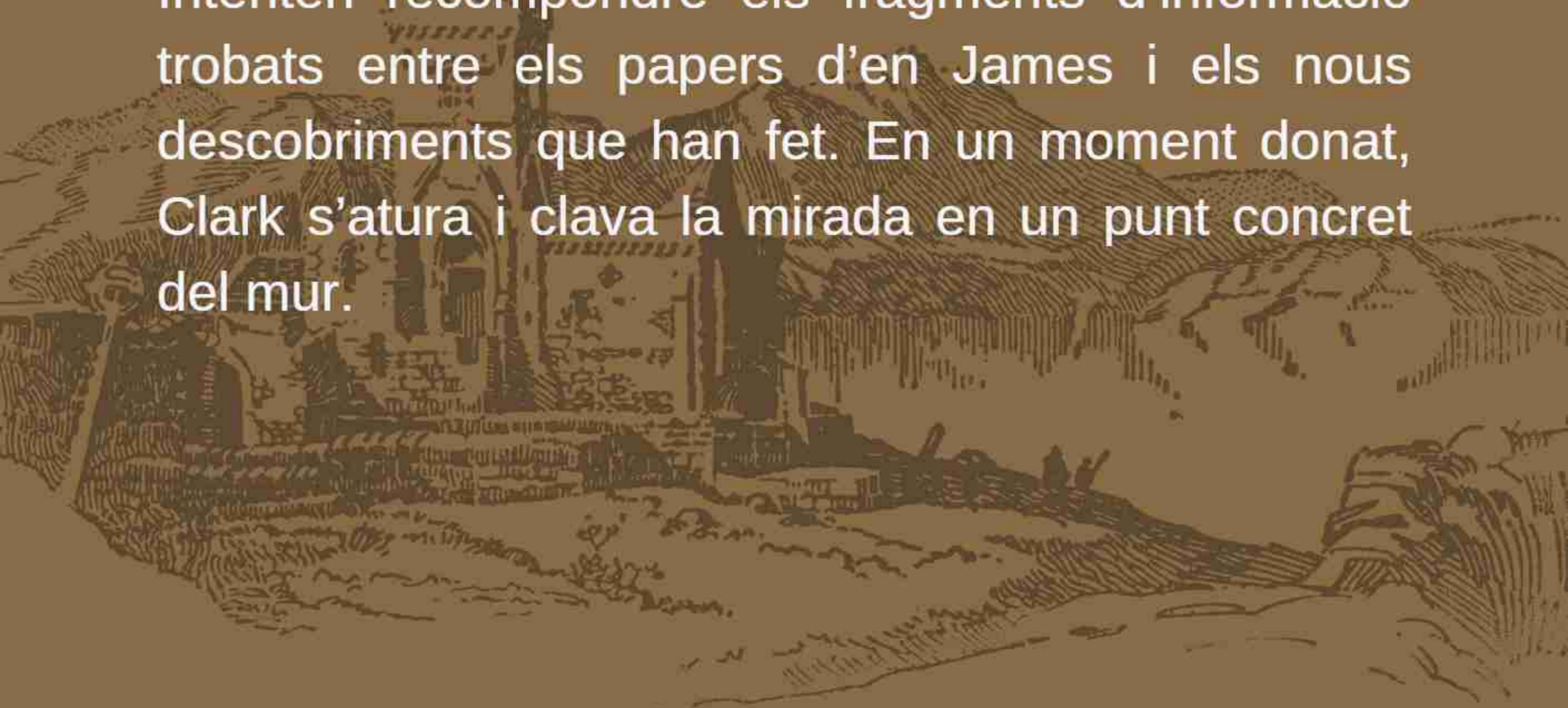
A l'altra banda de la ciutat, el cel es comença a tenyir d'un gris metàl·lic. Hanna, amb la cinta entre les mans, continua intentant desxifrar la fórmula. El seu portàtil, tossut però fidel, continua encès gràcies a una bateria solar improvisada. El gos dorm al seu costat, amb el peluix destrossat entre les potes, com si sabés que el seu vell company de viatge ja ha revelat el seu últim secret.

Entre línies, la fórmula parla d'un enzim amb propietats reversibles. El doctor Hunter havia descobert que el virus tenia una finestra d'hores, potser minuts, en què la transformació podia revertir-se abans de consolidar-se. Però no era només això: entre les notes escrites amb pressa, hi havia una referència a una proteïna sintètica, "N-42", que podia inhibir l'impuls violent dels infectats.

—No és una cura, però sí... una domesticació —
xiuxiueja Hanna, glaçada per la implicació.

Amb mans tremoloses, es grava la fórmula en un tros de tela, per si el portàtil fallava. Ja no confiava en la tecnologia. El que ara la guiava era una intuïció més profunda: la memòria, la connexió amb el passat, la persistència de l'amor pels que havia perdut.

A la colònia, Max i Clark treballen en silenci. Intenten recompondre els fragments d'informació trobats entre els papers d'en James i els nous descobriments que han fet. En un moment donat, Clark s'atura i clava la mirada en un punt concret del mur.

—Hi ha una cosa que no t'he dit, Max.

—Què vols dir?

—Quan treballàvem amb el James... ell sempre deia que la ciència només servia si era capaç de protegir el que estimes. I em va confiar una cosa abans de morir: va dir que havia creat una clau de seguretat, una part final del protocol que només podia activar algú... com tu. Perquè sabia que tu no ho faries per poder, sinó per amor.

La confessió deixa Max paralitzat. La seva ment es desplaça al passat, als records amb en James. Sempre l'havia considerat una figura paterna, un guia. Ara entenia per què havia estat tan estricte amb ell, per què no li havia revelat tot.

Mentrestant, en una zona fosca i humida sota les runes de l'antic centre de recerca, Manu avança coixejant. No és del tot humà. No és del tot zombi. El verí modificat li ha alterat l'organisme d'una manera nova, desconeguda. No sent dolor, però nota una claredat que abans no tenia. El món se li presenta més lent, com si pogués anticipar els moviments de tothom.

Ell no volia transformar-se. Volia controlar. I ara, aquella nova forma li ofería justament això: una ment intacta, dins d'un cos mutat.

—Soc l'evolució, pensa.

I amb aquesta nova certesa, decideix tornar a la colònia. No per destruir-la, no encara. Vol veure què han descobert. Vol saber si han trobat la fórmula. Perquè si és així, ell no la vol aturar... la vol fer servir. A la seva manera.

A casa seva, Hanna es vesteix amb roba de cuir reforçada, es penja una motxilla a l'esquena i amaga la tela amb la fórmula al seu sostenidor.

Mira el gos, que ja s'ha despertat i remena la cua amb nervis

—Anem a buscar el Max. Ja no podem esperar més.

A la colònia, el vent udola com un avís. I en aquell moment, ningú pot imaginar encara que, molt aviat, no lluitaran per una cura... sinó per decidir qui tindrà el dret de controlar-la.

CAPÍTOL 12- LA SOLUCIÓ

La Hanna avança per la ciutat amb passes decidides. Aquesta vegada se sent feliç perquè per fi ha descobert alguna cosa important que l'ajudarà a millorar la situació. A parer seu, la ciència és la incansable cura del bé, de l'evolució, de la millora, però feia tant de temps que buscaven la cura sense resultats que havia començat a rendir-se. Fins ara.

I la primera cosa que sabia que havia de fer era explicar-li al seu germà. Junts, aconseguirien frenar el caos d'aquell món on només la supervivència importava.

Quan va arribar, els ulls li espurnejaven. Des que havia salvat el seu germà, havia desenvolupat una mena d'instint de protecció i el feia molt feliç veure'l bé, sa i estalvi. Es passava el dia pensant en ell, però no podia seguir-lo o intentar protegir-lo com quan eren petits.

-Max, has de veure això. -Es va treure la fórmula dels sostenidors i li va entregar. -Hi ha un interval de temps que serveix per revertir el verí. Això és bo!

-Vols dir que no està tot perdut? Realment podem fer-ho? -L'excitació no el deixava pensar. Estava massa content. Les investigacions tant a la colònia com als laboratoris no havien estat en va.

-Clark! Vine a veure això!

-Hem d'aplicar l'N-42 per revertir l'efecte violent dels infectats. És una proteïna sintètica que atura qualsevol atac que entra a l'organisme. On creieu que podríem trobar-la?

-Sospito que sé on podem trobar-la, però la resposta no us agradarà. -va dir la noia.

-No potser. Estàs pensant en...

-El Manu? -van cridar tots dos científics a l'uníson.

-En Max estava molt espantat, no volia ni sentir aquell nom. Els records de l'atac li venien al cap i mentre els flashbacks duraven, se sentia fràgil.

Per a en Clark, en canvi, tot tenia sentit. En Manu havia resistit a l'atac i havia aconseguit escapar.

Com és que era tan resistent?

Li semblava probable que tingués la proteïna o una mena de resistència a la conversió. Però tot això també el resignava; haver d'anar a buscar la cura a casa de l'enemic no li feia gràcia. Qui esposa a la cova del llop per voluntat pròpia?

Tots tres van fer silenci. Sabien el que havien de fer, però primer s'havien de preparar.

Medicines, provisions, molta aigua, i una arma per cadascú era el que els semblava necessari per fer front a la situació. Anirien a trobar el Manu i li prendrien la cura.

El fet de saber que la proteïna els salvaria ja els empenyia a actuar amb més entusiasme. D'altra banda, sabien que potser la missió se sortiria del pla establert. Cap d'ells volia matar el Manu, no eren aquesta mena de persones, però sabien que ell era més fort i estaven disposats a fer el que fos per salvar la humanitat.

CAPÍTOL FINAL - LA LLVITA FINAL

Clark i Max es miren sorpresos, expectants davant la resposta de Hanna. El silenci sembla allargar-se dins del laboratori com una ombra espessa. Finalment, ella pren aire.

—L'N-42... es troba dins del cos del Manu.

Clark es queda mut. Max abaixa la mirada, incrèdul.

—Què vols dir? —diu finalment Max, la veu esquerdada.

—A les notes del doctor Hunter... deia que l'N-42 només podia sintetitzar-se en un cos viu. Un que hagués superat la mutació. I només hi ha una persona que ho ha fet: en Manu.

—És clar... —murmura Clark—. El verí l'ha transformat, però no l'ha destruït. La seva fisiologia ara conté el que necessitem per posar fi a tot això. La cura... està dins seu.

Tots tres saben què implica. Si volen salvar la humanitat, hauran d'enfrontar-se a en Manu una última vegada. I no serà per matar-lo. Serà per extreure-li allò que porta a dins.

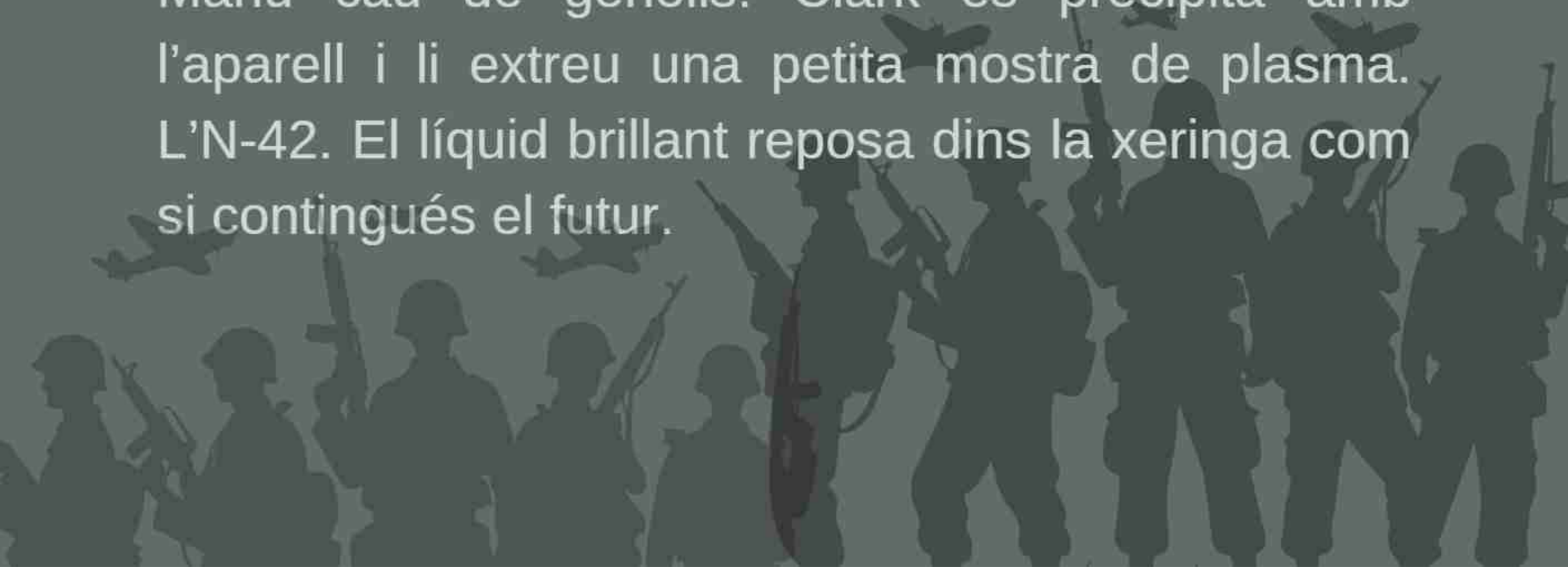
La trobada final es produeix en una antiga estació subterrània, plena de maquinària rovellada i fum constant. Manu ja els espera, amb una calma inhumana i una mirada glaçada.

—Heu vingut a robar-me la meva evolució? — somriu, i la seva veu sona com si múltiples veus parlessin alhora.

—Hem vingut a posar fi a això. —diu Hanna, decidida—. No ets l'evolució. Ets una mutació del dolor.

Sense avisar, Max salta sobre en Manu per immobilitzar-lo. Els seus moviments són ràpids, però Manu sembla anticipar-los tots. Comença una lluita ferotge, però no per matar, sinó per retenir. Clark, mentre els altres lluiten, prepara l'extractor de cèl·lules.

En un instant d'obertura, Hanna dispara una dosi d'anestèsia improvisada a la cama del monstre. Manu cau de genolls. Clark es precipita amb l'aparell i li extreu una petita mostra de plasma. L'N-42. El líquid brillant reposa dins la xeringa com si contingués el futur.

—L'heu triat. Ara... us perseguirà sempre —diu Manu, abans que el seu cos es desplomi, exhaurit per la resistència i el verí.

Torna a sortir el sol a Los Angeles. Per primer cop en molt temps, no és un sol vermellós de destrucció, sinó un de suau, carregat d'esperança.

Clark ha estabilitzat la fórmula. Max ha provat la dosi a una colònia d'infectats. No s'han curat... però s'han calmat.

Els primers resultats mostren una contenció del virus. Ja no hi ha impuls de matar. La mutació continua dins dels infectats, però sota control. Poden viure entre humans. Potser, algun dia, fins i tot recuperar-se del tot.

Hanna escriu el seu últim informe a mà, davant d'un foc de camp i el seu gos adormit als peus.

"La guerra no era només contra els zombis. Era contra la desesperança. I l'hem guanyada. Potser no hem trobat la cura perfecta, però hem trobat l'equilibri: la memòria, l'amor, i la ciència."

Max mira el cel, la cicatriu al coll encara sensible. Sap que ha canviat. Que ja no serà mai el mateix. Però per fi, pot respirar.

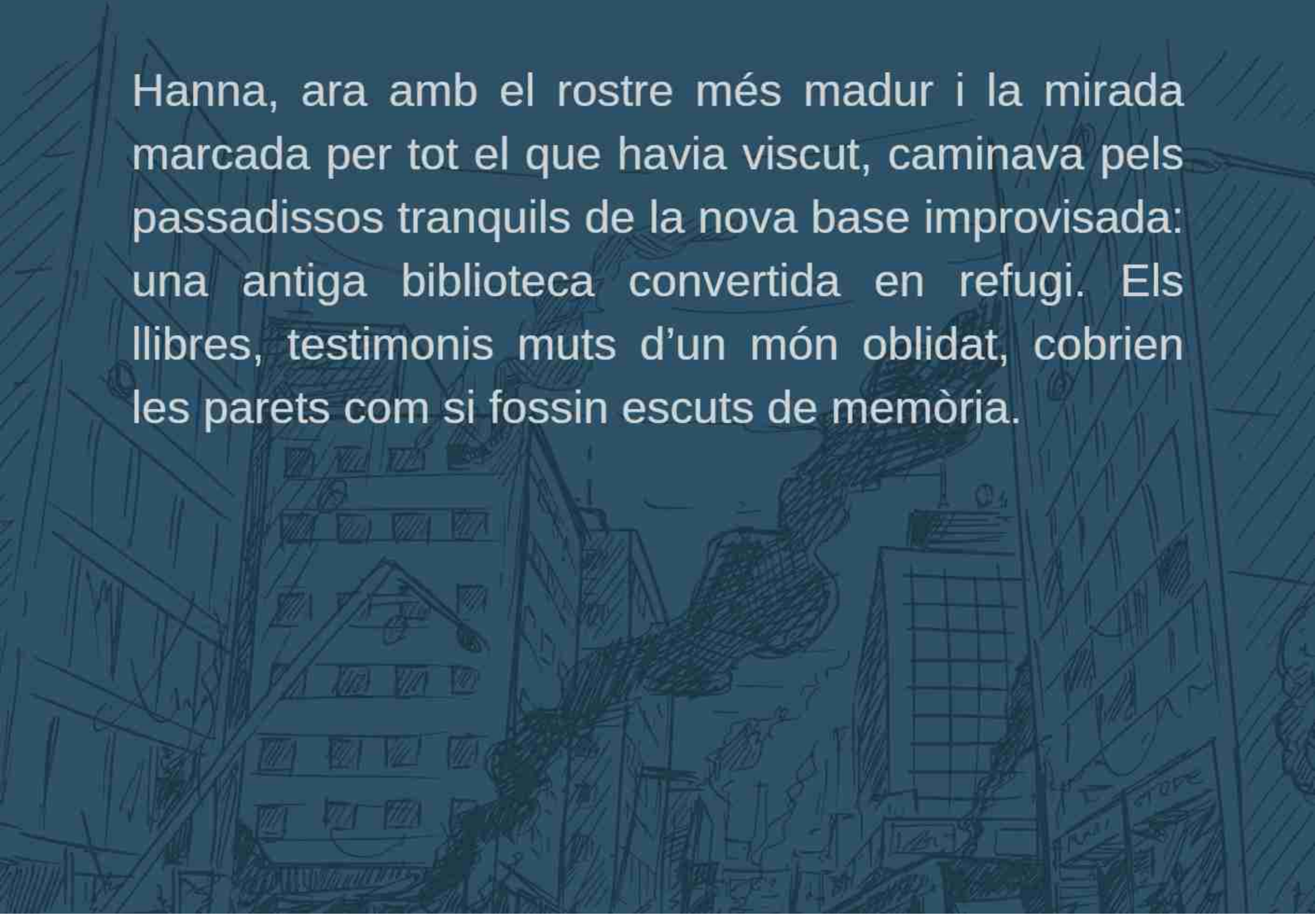
EPÍLEG – LA LLAVOR

En un lloc remot, una mà infantil recull un peluix vell entre les runes. El sacseja, riu, i el porta a casa. Al seu darrere, el món comença a reconstruir-se. No serà fàcil. Però ja no estan sols.

Els records els guien. I la vida, una altra vegada, comença a créixer entre les runes.

Amb el pas dels mesos, la ciutat de Los Angeles va quedar definitivament engolida pel silenci. La natura, com sempre, va començar a recuperar el que els humans havien destruït. Les vinyes creixien entre els carrers trencats, i les aus tornaven a niar als gratacels buits. Però entre aquella desolació, una petita llum persistia.

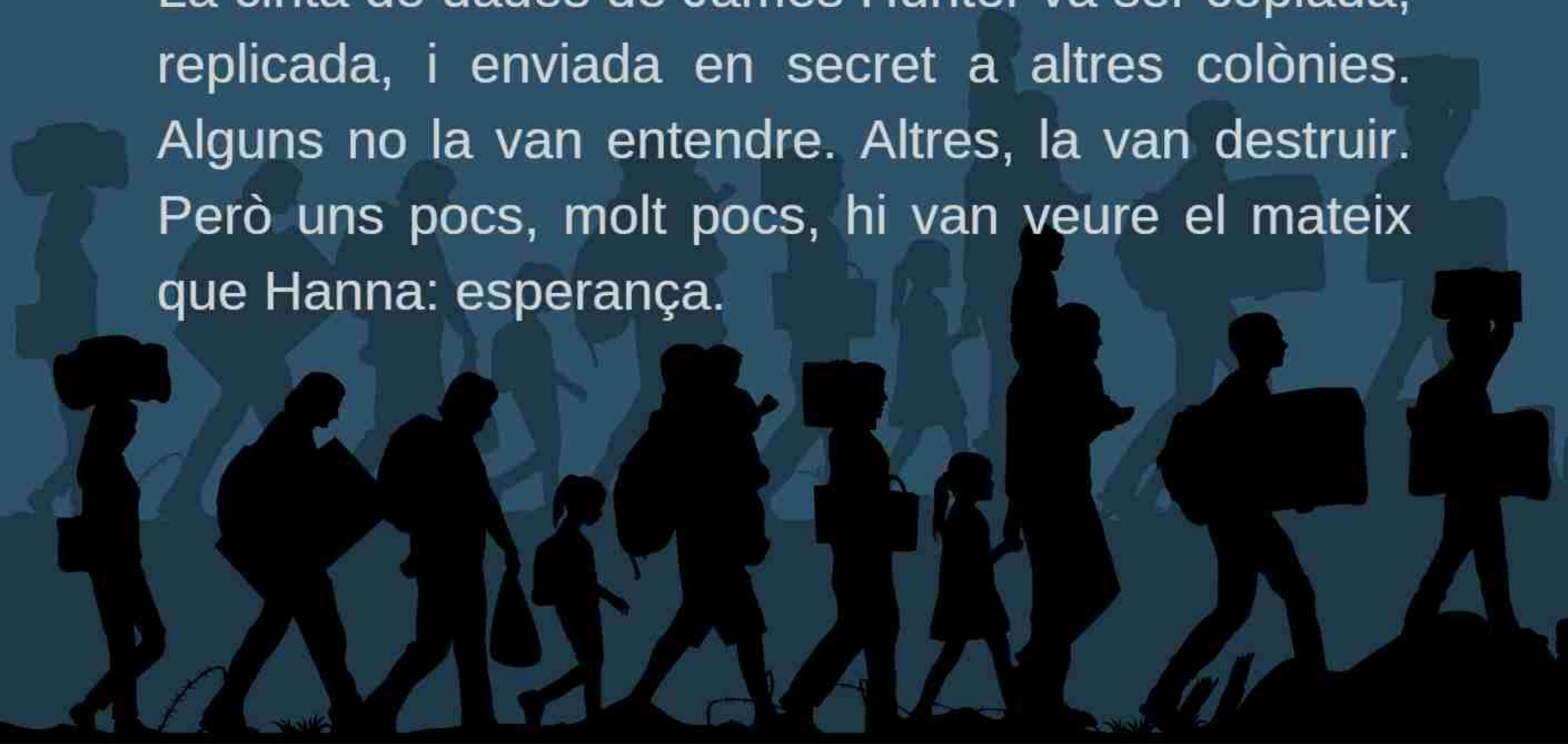
Hanna, ara amb el rostre més madur i la mirada marcada per tot el que havia viscut, caminava pels passadissos tranquils de la nova base improvisada: una antiga biblioteca convertida en refugi. Els llibres, testimonis muts d'un món oblidat, cobrien les parets com si fossin escuts de memòria.

Max continuava viu, però ja no era el mateix. La mutació havia deixat cicatrius internes, però també una nova sensibilitat. Ara, podia captar emocions amb una precisió inquietant, i la seva ment veia connexions que abans li eren invisibles. Amb l'ajuda de Clark i la proteïna "N-42", havien aconseguit establir la seva condició. No era del tot humà, ni tampoc bèstia. Era una cosa nova. Potser... el primer d'una nova generació.

Manu mai no va tornar a aparèixer. O potser sí, però ningú el va reconèixer. Alguns deien que havia anat a parar als deserts del nord, on liderava una comunitat secreta de mutats. Altres afirmaven que s'havia dissolt en la seva pròpia mutació, condemnat a viure atrapat entre dues formes. Fos com fos, el seu nom esdevingué advertència i mite.

La cinta de dades de James Hunter va ser copiada, replicada, i enviada en secret a altres colònies. Alguns no la van entendre. Altres, la van destruir. Però uns pocs, molt pocs, hi van veure el mateix que Hanna: esperança.

I així, en un món en ruïnes, va començar una nova etapa. Sense governs, sense ciutats tal com s'havien conegut, però amb alguna cosa que mai no es pot eliminar del tot: la voluntat de continuar. Perquè al final, no era la ciència ni la força la que els havia salvat, sinó els records. Els vincles. Aquella part invisible que feia que, fins i tot enmig de la mutació i la por, els humans encara poguessin estimar.

Perquè la memòria, en un món que ho ha perdut tot, és el primer pas cap a la reconstrucció.

El món tal com el coneixíem va acabar fa un any. Los Angeles, la ciutat dels somnis i la tecnologia, ara només és un immens camp de runes, un laberint de carrers desbocats on el silenci pesa més que mai. Els gratacels caiguts, els cotxes abandonats i la brossa acumulada són testimonis muts d'un caos que no sembla tenir fi. L'incendi que va arrasar la vegetació ha deixat enrere un paisatge desolat, on la natura ha cedit el seu lloc a la destrucció i la por.

Enmig d'aquest escenari apocalíptic, els supervivents s'han refugiat en petites colònies, units per la necessitat de resistir l'amenaça constant: els zombis. Uns éssers despallats de tota humanitat, consumits per una fam insaciable i un instint mortal. Però darrere de la crisi hi ha una veritat més fosca i oculta, un malson creat per la mà d'un científic que, en la seva obsessió, va desencadenar una catàstrofe encara més gran.

Ara, entre les ombres de la ciutat, s'aixeca una nova batalla, una guerra invisible entre esperances trencades i conspiracions amagades. Una fórmula perduda, un secret guardat en un peluix, un germà que s'endinsa en la recerca de la salvació, i un enemic que no només vol destruir, sinó reinventar el món sota el seu control.

Aquest és el relat d'un futur incert on la supervivència no només es mesura per la força, sinó per la memòria, la traïció i la lluita per recuperar allò que s'ha perdut. La guerra contra els morts ha començat, però la batalla més dura serà contra allò que queda dins dels vius.